

НАЈМЛАЂИ МАЂАР НА СВИЈЕТУ

Мађарска је земља која је увијек зелене боје на земљописној карти зато што је то заправо једна велика равница настала повлачењем Панонског мора прије отприлике 25 милијуна година. То је прилично лијепа земља. Мађари потјечу од Хуна, Монгола, можда и од Авара, не знам точно. Углавном су азијатског подријетла. Њихов језик, заједно с финским, а можда и естонским, ако се добро сјећам, припада групи угрофинских језика. Они се јако разликују од индоевропских којима заправо говори готово цијела Еуропа. За Мађаре кажу да су један од најмузикалнијих народа на свијету. На мађарском се јаје каже „тојош“, а на енглеском „egg“. Један Мађар, звао се Ференц Пушкеш, на свјетском првенству у ногомету, тисућу деветсто педесет и неке, дао је дванаест голова и то је рекорд који још нитко није достигао.

Моје име је Јанош. Не знам што би то име имало значити, али, како кажу, то је једно од најстаријих мађарских имена. А ја сам уједно, каквог ли апсурда, најмлађи Мађар на цијелом свијету. Сигурно мислите да је то немогуће јер се сваке минуте рађа бар по један мали Мађар или Мађарица, али није тако. Мађарима се наине догодила велика трагедија и то баш кад су се напокон ријешили Руса и њихове степенице на путу у комунизам и кад су постали једна од најразвијенијих посткомунистичких земаља.

Можда већ погађате да та трагедија која је задесила Мађаре има везе с тиме како сам ја постао најмлађи Мађар на свијету.

Наине, једног сунчаног рујанског дана, точније десетог рујна, све Мађарице, од једног дана старости до сто и педесет година старости, све Мађарице у земљи матици, све Мађарице у дијаспори, у Војводини, у Румуњској, Чешкој, све Мађарице на привременом раду у Канади, све оне које су копале дијаманте у рудницима дијаманата у Јужноафричкој Републици, све оне Мађарице које су почетком тог љета кампирале на сунчаним обалама Хрватске или Грчке, све жене Мађарице чији су мужеви радили у америчким, летонским или бугарским амбасадама, све, баш све Мађарице на цијелом свијету тог су дана точно у 15 сати и 43 минута издахнуле. Баш све. Прича се да су се и шљиве „мађарице“, надалеко познате по свом сочном укусу, тог дана у исто вријеме сасушиле заједно са својим зрелим плодовима. И ето, баш тог десетог рујна у исто вријеме кад су све оне умрле, ја сам се родио. Родио сам се управо у тренутку кад је и моја мајка издахнула, а да није ни чула мој први крик кад сам испао из њене утробе. Мој отац је за то вријеме нервозно чекао у предворју родилишта да види је ли напокон, након три кћерке, добио сина. Чекао је он тако цијелу вјечност, али нитко се није појављивао. Изнутра, из собе за рађање, чуо се плач. Ја сам плакао, а тата је вани чекао слушајући мој плач и постајући све нестрпљивији да види је ли напокон

добио сина. Онда му је наједном све пукло пред очима, више није могао издржати, и он утрча у ординацију. Тамо жене у бијелом леже на поду. Моја мајка раскречених ногу на столици за рађање. Ја сам висио на пупчаној врпци између њених ногу. Чим ме је угледао, тата повика кроз сузе: Сиин!

Затим брзо притрча и као да ништа друго у животу није радио, пререже пупчану врпцу, гурајући при том трупло мртве болничарке која му се испријечила на поду.

– Јанош, Јанош! – ридао је и луђачки поскакивао по тој бијелој собици, газећи при томе по тијелима трију медицинских сестара и једне докторице специјализиране за порођаје. И тек је тада мој тата схватио да се у соби поред нас двојице живих налази и наша мртва мама. Примивијетио је и три мртве медицинске сестре и бабицу. Он затим, видно у шоку, потрча на телефон да позове помоћ, али пошто је на телефонској централни вјеројатно радила нека дјевојка, никако није могао добити везу. Сав у паници, он, држећи мене чврсто под мишком, која је поприлично заударала, разби оно стакло и притисну пожарни аларм, тако да је кроз цијело родилиште почела тулити пожарна сирена. У тај хип на ходнику се створи хрпа доктора у бијелим мантилима.

– Све су мртве, све су мртвеее! – цвилили су.

И онда су они, вриштећи избезумљено, почели трчати према мом тати и мени, а тата се уплашио и одмаглио ван. Кад се тата носећи мене под руком некако искобељао из тог несретног родилишта гдје се на сваком кораку сударао с мртвим Мађарицама, имало се што и видјети. Вани је био судњи дан. Посвуда унаоколо мртве Мађарице. На плочницима, на пјешачким пријелазима, у аутима. На киосцима, у маркетима, гдје год су радиле дјевојке или жене, настао је прави каос, јер су хулигани користили прилику и узимали што год је тко хтио. Мале дјевојчице, вјеројатно трећи разред основне, који је кренуо у разгледање града, лежале су на пјешачком пријелазу чинећи својим тјелесима барикаде. Њихови школски пријатељи, дјечази, покушавали су их подићи и пробудити, али залуд. Све су већ биле ледене и мирне. На лицу им се исцртавала укочена мирноћа. Скоро лијепа оку. Испред јавних кућа скупљала се незадовољна клијентела. Платили су унапријед и сад су добили само хрпу неукусно нашминканих лешева. И тако, да сад не дуљим с описима, покушајте сами замислити како је изгледао наш дивни град тих дана. Као кад опада бехар у прољеће. Жуто лишће у јесен. Дјевојке у рујну те несретне године.

Мој је тата, и даље ме чврсто држећи под руком тако да сам се скоро угушио, дуго трчао улицама, све док напокон, уз сав тај ужас, не стигосмо дома. Тамо смо, пак, мртве затекли његове три кћерке, а моје сестре. Најстарија, Ирена, имала је шеснаест година. Сједила је у фотељи насупрот телевизији. Била је покривена деком до испод врата. Испод деке била је скоро потпуно гола. Гледала је еротски филм на видеу. Била је зауставила слику неке, ваљда њој јако узбудљиве, сцене. Слика се и даље кочила на екрану. Ирма је имала 12 година и скончала је на заходској шкољки. Тамо је вољела учити. Јер једино је тамо, у великом тоалету, налазила потпун мир, објашњавао је послије тата. Ирис је била моја најмлађа сестра и имала је тада само шест година. Она је ваљда шпијунирала Ирену док је ова гледала видео, скривајући се иза тешког ораховог ормара који је тати поклонила његова сестра, а моја тетка, са села. Тетка је такођер преминула. Тата ми је испричао и како, али то сад нема везе. Хранила је свиње.

Кад је умрла, пала је лицем у блато усред свињца. Послије су нашли само њену руку. И то десну, колико се сјећам.

Тата је избезумљено урлао по кући све јаче ме стишћући уз своје тијело. Ја сам водио битку за мало зрака, угушио се скоро.

Људи су тједнима покапали своје мртве жене. Помагала је и војска.

Послије неколико дана, кад је већ прошао онај први шок, и тата се мало смирио. Почео је палити и телевизију на којој је била озбиљна гласба и водитељи, све до једног мушкарци. Тужни Мађари, водитељи мађарске телевизије, обавјештавали су нацију, сада већ искључиво састављену од мушких припадника, да су све, баш све, жене припаднице мађарске нације преминуле из за сада непознатих разлога. Сумњало се на све и свашта: биолошко или кемијско оружје,

Русе, Американце, Кинезе, ванземаљце, нечисте силе, митска проклетства, непознате вирусе, бапске уроке...

Још неколико тједана трајала је потрага по цијелом свијету за макар једном преживјелом Мађарицом, али без успјеха. То је, како су извјештавале новине, значило вјеројатни крај нације, јер више није тко имао рађати мале Мађаре и Мађарице. Тако је дошло и до спознаје да сам ја, пошто сам посљедњи рођен у Мађарској, најмлађи Мађар на свијету. Запањујућом брзином постао сам најпопуларнија беба на свијету. Мој тата и ја били смо и на телевизији и у новинама. Били смо чак и на CNN-у чији је програм гледао цијели свијет.

Међутим, убрзо се нашао неки тип, јако паметан, који је дошао на идеју како да спаси нацију од изумирања и тај приједлог изложио је нашем предсједнику. Приједлог је био тај да младићи и они мушкарци који су остали без својих жена узму себи за супруге жене других нација. Оне би тако стекле мађарско држављанство и тиме би њихова дјеца били Мађари и Мађарице. Додуше не чистокрвни, али то је био једини излаз да се спријечи изумирање цијеле једне нације. Предсједник и цијела мушка нација прихвати приједлог с одушевљењем. Настала је еуфорија и весеље по цијелој Мађарској. По цијелој земљи чули су се весели узвици: „Бит ће опет Мађара!“, „Живјела Мађарска!“ Неки су викали и „Опет ћемо јебати!“ и нитко им није узимао за зло.

Убрзо затим Уједињени народи започеше велику хуманитарну акцију „Women for Hungary“, што значи да су почели допремати големе конвоје хуманитарне помоћи „у женама“ из цијелога свијета. Тако су почеле стизати жене из свих крајева свијета. Стизале су високе Швећанке, црне Јамајканке, прекрасно дотјеране Американке, ватрене Бразилке с малим сисицама, достојанствене Енглескиње, прпошне Рускиње, углавном жене свих раса и величина. Скоро сваки Мађар, поготово с добрим везама, ако је то желио, могао је добити једну жену која ће му постати супруга и родити потомке. Тако би се нација спасила од изумирања.

Прекрасне жене стизале су и стизале у великим бијелим аутобусима, а понекад и у шлеперима, на којима су се видјела велика, црно исписана слова „УН“. Фешта се протегнула по цијелој земљи и чинило се да никад неће свршити. Међутим, треба знати да је постојала забрана да мађарски мушкарци ступе с тим женама и дјевојкама у сексуалне односе док се све ствари не регулирају. Тако да су све те жене имале специјалне појасове невиности који су се могли деактивирати само у сједишту УН-а у

Њујорку, и то притиском на један једини гумб. Наравно, била је то најсавременија електронска опрема.

Након што је фешта јењавала, и сваки Мађар нашао себи супругу, која је тиме изравно и сама постала Мађарицом, наш предсједник одлучи дати тједан дана одмора свима. Тако да се сви могу повући у своје куће и спаваће собе. Да се отпочне с радом на новој генерацији Мађара. Тата себи није нашао УН-ову супругу. Не због тога што није могао, него једноставно у том тренутку то му није била прва брига. Бринуо се за мене. Бринуо се за мене више него што је жалио за мамом и сестрама или него што се радовао женама које су стизале у Мађарску.

Све свјетске информативне агенције прогласиле су то повјесним тренутком за цијелу нацију. У точно договорено вријеме у сједишту УН-а притиснуо се одговарајући гумб за деактивирање појасева невиности и почела је операција названа „Мађарска олуја“.

Тих тједан дана свијет је провео у ишчекивању. Након тог, најдужег тједна, поново су изашли на улице: мушкарци Мађари и жене, новопечене Мађарице, које би, ако је све протекло у реду, већ требало у својој утроби да носе фетусе нове генерације малих Мађара и Мађарица. Међутим, на гинеколошким прегледима устврдило се да нити једна једина, од свих тих силних жена из читавог свијета, није остала трудна. Ту се нешто крило.

И тада након неколико нових тједана брујања свакојаким гласина по свијету, истина изби на видјело. Сви Мађари, ама баш сви, постали су импотентни. И то од оног часа кад су помрле све Мађарице на свијету. Тек тада наста права туга и жалост у цијелој земљи, у цијелом свијету. Дакле, ипак нема спаса за Мађаре. Ја сам тада иако мали, ипак осјећао срећу, ипак ћу ја остати најмлађи Мађар на свијету. Мушкарци Мађари ходали су покуњено, вукући своје носове по широким трговима Будимпеште. Неки су покушали самоубојство. Неки су успјели. Неки су били утучени због изумирања нације. А неке је уништавала чињеница да су импотентни и да више нема секса. Никад више. Жене су полако почеле истим аутобусима одлазити натраг у своје земље одакле су и дошле. Ишле су тражити мушкарце.

Међутим, онај исти паметни тип који се сјетио да би у Мађарску требало довести жене из цијелог свијета, поново се досјетио како да спаси нацију. Овај пут је предложио да се доведу мушкарци из цијелог свијета, па да они оплоде оне жене које су постале Мађарице. Мађарима би само преостало да се праве глупи. И прихвате ту дјецу као своју. То је по његовим ријечима био једини начин да се спаси нација. На то сви мушкарци побјесне и, заједно с предсједником земље на челу, ухвате тог типа и линчују га на средишњем тргу Будимпеште, који се, до пред мало, у знак сјећања на жене једноставно звао Трг жена. Недавно је исти трг промијенио име у Трг ерекције. Такођер у знак сјећања.

Ипак, постојала је још једна, иако слабашна нада. За мале Мађаре, млађе од десетак година, није се знало јесу ли уистину импотентни. Тако се увео обичај кад мали Мађар слави свој четрнаести рођендан, доведу му најзгодније дјевојке (оне које су у Мађарској остале искључиво због тог, добро плаћеног посла, а није их баш било пуно), пуштају му еротске филмове и, уопће, покушавају га на сваки могући начин довести

до ерекције. До дана данашњег није било ни најмањег наговјештаја успјеха. Остао сам још само ја. Најмлађи Мађар на свијету. Мени је сутра четрнаести рођендан и очи цијелога свијета уперене су у мене. У једини слабашни трачак наде за мађарску нацију. У моју ћуну. Сутра ће цијели свијет покушати подигнути мог миша. Иако то није потребно, јер он скаче на сваку помисао о жени. Скочимиш. Признајем да чак и онаирам навелико. Истина увијек у страху да ме нетко не опази. Јер онда бих морао у име опстанка нације оплодити барем милијун жена. Банка сперме. Распршивач сјемена. Прашник. Зато вечерас бјежим од ових несретних људи којима срећа овиси о мом курцу.

Истини на вољу, бит ће да ја, можда, и нисам најмлађи Мађар на свијету. Истражи-вао сам мало, и сазнао да су мама и тата, за божићне благодане, девет мјесеци прије мог рођења боравили у Грчкој. Што се тамо догодило, не знам. Бит ће да не зна ни тата.